

Phần 16

Chương 76 Chuột Cũng Như Mèo

Hôm sau, là một ngày nắng. Mới sáng sớm đã có chim sẻ líu ríu kêu không ngừng. Một ngày này, đã vào giữa đông, là một ngày thời tiết vô cùng tốt.

Nhưng trong hoàng cung, chính là mưa rền gió dữ sắp tới.

Chỉ vì, Địch Thanh vốn phải ở trong đại lao Đại Lý Tự, đêm qua vượt ngục chạy trốn. Lúc ấy không có bất cứ ai phát hiện, cũng không biết đi lúc nào, mãi tới sáng nay quản lao tới thay ca, mới phát hiện những người trực đêm đều bị đánh bất tỉnh, mà Địch Thanh ở đâu không rõ.

Tin này rơi vào tai Triệu Trinh, khiến hắn tức giận không nhẹ. Hơn nữa Trương Nghiêu Tả cùng Bàng Cát ở một bên châm ngòi thổi gió, lửa cháy đổ thêm dầu, khiến lửa giận trong đầu Triệu Trinh cháy càng mạnh.

Có điều, tức giận thì tức giận, hắn cũng không phải người vì giận dữ mà làm chuyện hồ đồ. Sau khi nghe Bao Chứng trần thuật mọi chuyện đêm qua, đối với sự trong sạch trung thành của Địch Thanh, Triệu Trinh đã không còn nghi ngờ nữa. Nhưng mà sau khi hắn lựa chọn tin tưởng Địch Thanh, Địch Thanh lại tùy tiện vượt ngục, công khai khinh thường luật pháp, khiêu khích uy quyền của hắn, đây mới là ngọn nguồn cơn tức giận.

Xảy ra chuyện này, Bao đại nhân đã từng lấy đầu mình bảo đảm cho Địch Thanh khó tránh khỏi bọn Trương Nghiêu Tả và Bàng Cát khó xử một phen, may có Bát vương gia cùng Vương thừa tướng cật lực bảo vệ Bao đại nhân.

Triệu Trinh tuy rằng vô cùng bất mãn đối với việc Địch Thanh vượt ngục, nhưng cũng tin tưởng Địch Thanh là vì an nguy của Địch nương nương mới làm việc lỗ mãng. Vì tránh để Trương Nghiêu Tả và Bàng Cát dị nghị, cũng vì cân bằng quan hệ các quan viên trong triều đình, liền đem vụ án của Địch Thanh giao cho Trương Nghiêu Tả cùng Bàng Cát xử lý, lệnh cho Bao đại nhân nhanh chóng cứu Địch nương nương trở về.

Hành động này của Triệu Trinh, thoạt nhìn giống như nói không giữ lời. Hôm qua hắn vừa đồng ý cho Bao đại nhân truy tra án này, chỉ mới vài canh giờ đã thay đổi chủ ý. Nhưng đây cũng vì sự tình đột nhiên bộc phát, không thay đổi không được.

Xung quanh cửa thành Biện Lương xếp một hàng người thật dài. Quan binh thủ thành đang kiểm tra tất cả dân chúng muốn rời khỏi thành.

Đêm qua sau khi Địch nương nương gặp chuyện không may, toàn bộ thành Biện Lương tiến vào trạng thái đề phòng. Sáng sớm hôm nay, Khai Phong phủ triệu tập một số lượng lớn quan binh, phân công tới các cổng thành, phong tỏa cửa thành, nghiêm mật kiểm tra người muốn rời thành. Một là để tìm Địch nương nương; thứ hai, cũng là muốn tìm Địch Thanh đã vượt ngục.

Bao đại nhân từ trong cung trở lại phủ nha, tới thẳng thư phòng. Đi tới cửa bị Công Tôn Sách chặn lại, nói là có cố nhân tới thăm. Bao đại nhân cảm thấy nghi hoặc, vừa vào thư phòng lại thấy Địch Thanh đang chờ ở bên trong.

“Địch nguyên soái?” Bao đại nhân thấy Địch Thanh đứng trong thư phòng thì ngăn người.

Địch Thanh tiến lên vài bước thì lễ: “Bao đại nhân!”

Bao đại nhân nhìn Địch Thanh, thở dài một tiếng. “Địch nguyên soái, ngài rời khỏi đại lao, là vì việc Địch nương nương bị bắt sao?”

Địch Thanh gật đầu nói phải: “Bao đại nhân có tin tức gì không?”

Bao đại nhân lắc đầu, “Chỉ có một chút manh mối, nhưng trước mắt chưa có tin tức gì.”

Nói tới chuyện này, cũng thật bất đắc dĩ. Bạch Ngọc Đường đến bây giờ còn chưa tỉnh lại, mà ở cửa thành cũng không có động tĩnh gì.

“Địch nguyên soái, đêm qua trong lao xảy ra chuyện gì?” Đêm qua Bạch Ngọc Đường đến đại lao trước, cũng không biết cuối cùng đã nhìn thấy chuyện gì.

“Bao đại nhân, tại hạ tới đây chính là muốn báo lại chuyện này.”

Bao đại nhân nghe vậy nhíu mi nói.

“Địch nguyên soái từ từ kể lại cho bản phủ nghe xem.”

“Đêm qua, Chiến Thiên tướng quân Tây Hạ Hoắc Thiên Báo cầm ngọc bội của Địch nương nương tới thiên lao gặp bốn soái, nói Địch nương nương hiện trong tay hắn.”

“Ồ?” Bao đại nhân nhíu mi, “Người nọ là Tây Hạ tướng quân? Vậy hắn dùng tính mạng Địch nương nương áp chế ngài, muốn ngài đầu hàng Tây Hạ?”

Địch Thanh gật đầu, lập tức hỏi. “Bao đại nhân biết người này?”

Bao đại nhân gật đầu, vuốt râu nói. “Không dối gạt Địch nguyên soái, đêm qua lúc người đó bắt cóc Địch nương nương, trùng hợp bị người khác nhìn thấy, liền tới báo cho bản phủ. Khai Phong phủ Bạch hộ vệ cũng lập tức tới đại lao của Địch nguyên soái trước, không ngờ một canh giờ sau, Bạch hộ vệ thân trúng kịch độc, suýt nữa mất mạng, đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh. Bản phủ cũng không biết hắn gặp phải ai, xảy ra chuyện gì.”

Địch Thanh nghe xong vô cùng ngạc nhiên: “Có việc này sao? Nhưng tại hạ chỉ gặp Hoắc Thiên Báo, không thấy ai khác.”

Bao đại nhân hơi hơi nhíu mắt, một hồi mới nói: “Tạm thời không nói chuyện này nữa. Địch nguyên soái hiện nay có tính toán gì không?”

Địch Thanh nghiêng người, ôm quyền nói: “Địch Thanh ta sinh là người Đại Tổng, chết là quý Đại Tổng, tuyệt không làm việc phản quốc.” Giọng nói đầy khí lực, đầy khí phách.

Bao đại nhân nghe hấn khăng khái bày tỏ lời tâm huyết, không khỏi cảm động.

“Hùng tráng thay! Nguyên soái không hổ là rường cột nước nhà, trụ cột quốc gia.”

Địch Thanh thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói: “Tây Hạ là kẻ địch của Đại Tổng, mưu hại bốn soái cũng không sao. Không ngờ tới giữa Đại Tổng triều, vậy mà cũng có người không muốn dung bốn soái.”

Bao đại nhân nghe vậy, cũng lắc đầu. “Nguyên soái, từ trước tới giờ trong triều vẫn khó tránh khỏi có hạng người gian nịnh, quả thật không thể tránh khỏi. Chúng ta chỉ có thể trung thành với nước, cương trực công chính, hạng người gian nịnh kia tất nhiên sẽ tuyệt đường.”

“Bao đại nhân nói có lý, Địch Thanh xin nhận lời dạy bảo.” Đối với công chính cùng bất khuất của Bao đại nhân, Địch Thanh cũng bội phục.

“Bao Chứng không dám.” Bao đại nhân lắc đầu. “Việc cấp bách, chính là cứu Địch nương nương trở về. Địch nguyên soái có biết bọn chúng đang ở đâu không?”

“Bọn họ muốn Địch Thanh tới Tây Hạ trước, sau đó mới thả Địch nương nương.”

“Tây Hạ...”

Đang nói, bên ngoài phòng chợt có động tĩnh, ngay sau đó có tiếng người truyền đến, là giọng của Vương Triều.

“Khởi bẩm Bao đại nhân, cửa thành nam phát hiện tung tích đám người bắt Địch nương nương.”

Vừa dứt lời, Địch Thanh cùng Bao đại nhân nhìn nhau, mở cửa đi ra ngoài.

“Triển hộ vệ, Trương Long Triệu Hồ!”

“Vâng!”

Bao đại nhân ra lệnh một tiếng, Triển Chiêu cùng ba người liền chạy đi.

Lúc Hiếu Vân vội vàng chạy đến thư phòng, nhìn thấy bóng dáng Triển Chiêu đang chạy như bay đi mất.

“Hiểu Vân, có chuyện gì vậy?” Công Tôn Sách thấy Hiểu Vân vội vã, tất nhiên là có chuyện quan trọng.

“Vâng. Đại nhân, Ngũ Ca tỉnh rồi.”

“Ồ?” Đã tỉnh rồi! Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách đều lộ ra vẻ mặt vui mừng.

“Ngũ Ca nói có chuyện quan trọng muốn bẩm báo đại nhân, có điều thân thể còn chưa phục hồi, không thể xuống giường, cho nên mời Bao đại nhân tới đó.”

Bao đại nhân liên tục gật đầu, “Công Tôn tiên sinh, cùng đi xem sao.”

Sắc mặt của Bạch Ngọc Đường đã khá hơn đêm qua rất nhiều, sắc xanh đen trên mặt đã rút bớt. Chỉ là thân thể suy yếu, có chút tái nhợt, không còn chút máu. Thấy Bao đại nhân tới, muốn đứng dậy hành lễ, vừa chống người ngồi dậy đã thở dốc, có thể thấy độc này ảnh hưởng rất mạnh.

Bao đại nhân thấy hấn vất vả muốn đứng dậy, bước tới gần đỡ vai hấn xuống.

“Bạch hộ vệ không cần đa lễ, nằm xuống nói chuyện đi.”

Bạch Ngọc Đường lúc này mới nằm xuống. “Đại nhân, việc đêm qua xin nghe thuộc hạ nói tỉ mỉ.”

Đêm trước, Bạch Ngọc Đường trên đường chạy tới đại lao Đại Lý Tự, nhìn thấy một người vô cùng khả nghi, cũng giống như hấn đang chạy tới đại lao giam giữ Địch Thanh. Mà người đó chính là đạo sĩ hấn gặp được ở cửa phủ Thượng Thư. Chuyện này khiến hấn kinh ngạc không thôi, liền bí mật âm thầm theo dõi tới tận đại lao Đại Lý Tự.

Người nọ thoát nhìn võ công tương đối cao, mà trong nhà giam không gian nhỏ, không có chỗ ẩn thân. Bạch Ngọc Đường sợ bị phát hiện liền không theo vào, chỉ chờ ngoài lao. Mà người nọ vào trong nhà giam nói chuyện gì với Địch Thanh, hấn không biết được.

Đợi sau khi người nọ đi ra, Bạch Ngọc Đường như trước theo phía đằng sau, kết quả đi tới đầu phố tây cửa Chu Tước. Đó là một nơi cách Hạnh Hoa Lâu không xa, người nọ vào một căn phòng không lâu, lập tức lại đi ra.

Bạch Ngọc Đường một mạch đuổi theo người nọ, kết quả sau khi hấn vào một khách điểm thì không đi ra nữa. Bạch Ngọc Đường đợi lâu không có động tĩnh, liền nhớ tới phòng ở kia.

Theo Bạch Ngọc Đường thấy, trong phòng kia nhất định giấu thứ quan trọng nào đó, nếu không hấn cũng sẽ không thận trọng như vậy, phải tới đó rồi mới về khách điểm. Vì thế Bạch Ngọc Đường quay trở lại đó lục soát.

Khiến Bạch Ngọc Đường vừa mừng vừa sợ là trong căn phòng kia chính là Địch nương nương. Tuy rằng hấn chưa gặp Địch nương nương, nhưng nhìn trang phục của bà cũng biết không phải giả. Bạch Ngọc Đường thấy bên cạnh

Địch nương nương chỉ có một nữ tử, liền không suy nghĩ nhiều xông vào cứu người.

Nữ tử kia tuy rằng võ công không tệ, nhưng vẫn không phải đối thủ của Bạch Ngọc Đường. Trong vòng mười chiêu đã bị Bạch Ngọc Đường đánh bại, lúc Bạch Ngọc Đường muốn mang Địch nương nương chạy, đột nhiên không biết từ chỗ nào xuất hiện một nữ tử khác. Nói về võ công, trên đời này, người có thể thắng được Bạch Ngọc Đường cũng không nhiều, chỉ là vạn vạn không ngờ tới, trên tay người đó có vũ khí trí mạng, chính là Bạo vũ lê hoa châm.

Bạch Ngọc Đường khó lòng phòng bị, trúng phải độc châm. Tự biết đầu tiếp sẽ chết không cần nghi ngờ, quyết định nhanh chóng rời khỏi căn phòng kia, có vận khí chống đỡ chạy về Khai Phong phủ. Có điều độc kia quá mức mạnh mẽ, hẳn còn chưa về tới phủ nha đã không chống đỡ nổi, té xỉu ở trên đường.

“Thì ra là thế.” Bao đại nhân gật đầu, vỗ vai Bạch Ngọc Đường, “Vất vả cho Bạch hộ vệ rồi.”

“Đại nhân, đây là chức trách của thuộc hạ.” Bạch Ngọc Đường ôm quyền thi lễ nói.

Hiểu Vân thấy bộ dạng này của hắn, nói ra những lời này, không khỏi nở nụ cười. Bạch Ngọc Đường như vậy, có vài phần giống với tư thế của Triển Chiêu. Xem ra gần mực thì đen gần đèn thì rạng, ở phủ Khai Phong lâu ngày, con chuột này cũng bắt đầu nhiễm phải đặc tính của con mèo kia.

Nghĩ tới đây, ý cười trên khóe miệng Hiểu Vân càng đậm. Bao đại nhân cùng Công Tôn Sách quay lưng về phía nàng, bọn họ không nhìn thấy. Nhưng Bạch Ngọc Đường lại thấy, liền nhìn nàng, vẻ mặt mạc danh kỳ diệu.

Hiểu Vân vội thu lại ý cười, nghiêm mặt lại đứng yên một bên.

Bao đại nhân dặn Bạch Ngọc Đường nghỉ ngơi, cũng dặn Hiểu Vân cẩn thận chăm sóc hắn, sau đó cùng Công Tôn Sách rời đi.

Thấy bọn họ đi rồi, Hiểu Vân liền mang thuốc cùng thức ăn đã được Tiêu Thúy chuẩn bị trước bung lên, đặt xuống bên giường.

Bạch Ngọc Đường nhìn nàng bận bịu, đột nhiên nói.

“Vân nha đầu, vừa rồi vì sao muội cười?”

Hiểu Vân ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn hắn. “Cái gì?”

Bạch Ngọc Đường tà tà liếc mắt nhìn nàng, bộ dáng đã biết còn hỏi.

Hiểu Vân nghĩ một hồi lại cười, bung bát cháo lớn ngồi xuống bên giường.

“Ngũ Ca, huynh có phát hiện không, ở phương diện nào đó, huynh càng ngày càng giống Triển đại ca.”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, từ lúc nào mà Triển đại nhân đã biến thành Triển đại ca rồi?

Hiệu Vân thấy vẻ mặt ngờ ngác của hắn, nghĩ hắn không hiểu nàng nói gì, liền giải thích.

“Vừa rồi huynh nói với Bao đại nhân: ‘Đại nhân, đây là chức trách của thuộc hạ.’ Thật sự là có vài phần mang hương vị của Triển đại ca đấy! Quả nhiên là gần mực thì đen gần đèn thì sáng mà!”

“...” Bạch Ngọc Đường nghe xong, trầm mặc không nói gì, nghĩ một chút mới nói.

“Ta đây hiện tại là đen hay là sáng?”

“À...” Hiệu Vân giống như gặp chuyện lạ đánh giá hắn một phen, sau đó gật đầu đáp.

“Sáng! Sáng đến nỗi cháy thành con chuột bị nướng đỏ rồi!” Sau đó ha ha nở nụ cười.

“Nguoi!” Bạch Ngọc Đường dùng sức trừng mắt lườm nàng, có điều không nói gì thêm. Chỉ là cảm khái trong lòng, cũng chỉ có nha đầu nguoi mới dám nói chuyện với ta như vậy, ta lại chẳng muốn so đo với nguoi. Nghĩ một hồi, nhin không được thở dài. Nha đầu ơi nha đầu, ta nên bắt muội làm thế nào mới tốt đây?

“Được rồi được rồi, không đùa với huynh nữa.” Hiệu Vân ngừng cười nói. “Vậy, ăn chút gì trước đã, sau đó uống hết chỗ thuốc này đi.”

Nói xong, Hiệu Vân nâng Bạch Ngọc Đường ngồi dậy, kê gối sau lưng cho hắn tựa giường ngồi vững, rồi chén đưa tới trước mặt hắn.

Bạch Ngọc Đường nhìn chăm chú bát cháo bốc lên mùi thơm ngát đặt trước mặt, nhưng chỉ nhìn thôi, không chịu động thủ.

“Sao thế, không thích ăn?” Hiệu Vân ngẩng đầu nhìn hắn, không ngờ hắn lớn như vậy còn kén ăn!

Bạch Ngọc Đường không nói lời nào, chỉ mang vẻ mặt vừa vô tội vừa bất đắc dĩ nhìn Hiệu Vân, bộ dáng vô cùng đáng thương.

“Đây là cháo dùng thịt gà xắt nhỏ hầm nhừ nấu thành đó! Tiểu Thúy nấu suốt mấy canh giờ mới xong, nếu huynh không ăn, sau này đừng hy vọng ta làm thứ gì tốt cho huynh ăn nữa!”

Hiệu Vân tức giận nói, thiếu gia chính là thiếu gia, hai mấy tuổi rồi còn kén ăn! Thứ tốt thế này còn không ăn. Uống phí lòng tốt của nàng, tuy rằng động thủ là Tiểu Thúy, nhưng ra chủ ý là nàng mà.

“Vân nha đầu, vừa rồi Bao đại nhân dặn muội cẩn thận ‘chăm sóc’ ta.” Bạch Ngọc Đường nhìn Hiệu Vân, nói đầy ám chỉ.

Hiệu Vân nhất thời không nghe ra, lườm hắn một cái, đương nhiên mà nói.

“Đây không phải đang chăm sóc huynh sao?”

Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân, lại nhìn tay mình đặt trên giường, sau đó dùng cằm hất hất chỉ vào cái bát Hiểu Vân đưa qua, vẻ mặt đầy ý cười.

Ồ!

Hiểu Vân như vậy coi như hiểu được hấn muốn gì, thì ra hấn muốn nàng đút cho hấn, hấn thật đúng là muốn được nàng hầu hạ mà! Cũng không phải trẻ con ba tuổi, tự mình có tay, cũng không bị thương. Với lại, hấn không phải Triển Chiêu, muốn nàng đút cho hấn, hừ...

Nếu Bao đại nhân đã dặn nàng chăm sóc hấn thật tốt, vậy nàng sẽ “chăm sóc” hấn thật tốt vậy.

Hiểu Vân dùng thìa quấy cháo trong bát, vừa nếm thử, có chút nóng.

“Bao đại nhân dặn ta chăm sóc Ngũ ca, đương nhiên ta không thể trễ nải. Ngũ ca, nào, há miệng...”

Bạch Ngọc Đường nhìn Hiểu Vân cười tủm tỉm đưa một muôi cháo đến bên miệng, trong lòng đầy vị ngọt, cũng không nghĩ nhiều, hé miệng ngậm cái thìa kia, chỉ là...

“A a a...” Quá nóng!

Bạch Ngọc Đường há miệng, lại không dám nhổ ngụm cháo kia ra, đành phải lấy tay quạt không ngừng.

“Ai dà, Ngũ ca, tay huynh không sao kia, ta còn tưởng nó không nâng nổi chứ. Nếu Ngũ ca không sao, vậy cũng không cần Hiểu Vân đút nữa nhé! Nào, bát đây thìa đây, tự cầm đi!”

Nói xong, Hiểu Vân cầm chén nhét vào tay Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường đồ ăn còn chưa nuốt hết, không nói được, chỉ có thể mang vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn Hiểu Vân.

Hiểu Vân vui tươi hơn hờ nhìn hấn, cười đến mắt cong thành trăng khuyết, nói.

“Đúng rồi, bên ngoài còn có việc, ta sẽ không ở với huynh nữa, nhớ rõ ăn cháo xong một khắc sau hãy uống thuốc, đây có hai chén thuốc, một chén thanh độc, một chén bổ dưỡng nguyên khí, đều là do Đường phu nhân kê đơn, Tiểu Thúy mất một canh giờ mới nấu xong, Đường phu nhân ngàn dặn vạn dò huynh nhất định phải uống cho hết. Sau khi uống xong bát cứ để ở đây, chút nữa Tiểu Thúy sẽ tới thu dọn. Ta đi đây, tạm biệt.”

Nói xong, Hiểu Vân khoát tay vẫy vẫy, xoay người bỏ đi.

Bạch Ngọc Đường ghen đỏ mặt, cuối cùng cũng nuốt hết chỗ ngụm cháo kia, nhưng Hiểu Vân đã ra ngoài rồi.

Nhìn cửa phòng đóng lại, bên ngoài truyền tới tiếng cười kiêu ngạo của Hiểu Vân, Bạch Ngọc Đường tức giận tới nghiến răng. Muốn đứng dậy, lại phát hiện

mình thân thể suy yếu, dùng chút sức đã đầu vầng mắt hoa, đành oán hận nhìn ra cửa, trong lòng tự nhủ.

Nha đầu kia, dám trêu đùa ta, đợi Ngũ ca lành vết thương rồi, xem ngươi trốn đi đâu.

Chương 77

Tâm Sự Của Ngọc Đường

Đám người Triển Chiêu chạy tới cửa nam thành, thấy hai nhóm người đang giằng co ở đó.

Cửa thành bị tướng sĩ thủ thành ngăn lại, dân chúng muốn rời thành đều tránh sang một góc rộng rãi khác.

Trương Long Triệu Hồ mang theo nha dịch Khai Phong phủ, hơn nữa binh lính thủ thành có hai mấy người, tất cả vây quanh đám người bắt cóc Dịch nương nương. Về mặt nhân số, Khai Phong phủ chiếm ưu thế tuyệt đối. Nhưng mà vị trí của bọn họ lại vô cùng bị động, vì tính mạng của Dịch nương nương nằm trong tay bọn chúng.

Bắt cóc Dịch nương nương là một nam một nữ. Nam tử là một gã thanh niên, dáng người khôi ngô, tay trái cầm đao, đặt trên cổ Dịch nương nương, cả người tản ra sát khí, có lẽ chính là Tây Hạ tướng quân Hoắc Thiên Báo kia. Còn nữ tử, cũng cầm trường kiếm trong tay, cảnh giác đứng ở một bên bảo vệ.

Dịch Thanh vừa thấy Dịch nương nương, liền muốn bước ra phía trước.

Tay Hoắc Thiên Báo dùng thêm chút lực, kiếm phong vừa động, liền cửa vào cổ Dịch nương nương.

“Dừng tay!”

Dịch Thanh vạn phần lo lắng, nhưng cũng không biết làm sao, chỉ có thể dừng bước, đứng trước mặt bọn họ, nắm chặt hai đấm, hung hăng trừng mắt.

“Hoắc Thiên Báo, ngươi cuối cùng muốn thế nào?”

Hoắc Thiên Báo nhìn Dịch Thanh, cười cười nói.

“Muốn như thế nào, toàn dựa vào một câu của Dịch nguyên soái.”

“Ngươi!”

Dịch Thanh trừng mắt như chuông đồng nhìn Hoắc Thiên Báo. Nếu ánh mắt là đao, có thể giết người, vậy Hoắc Thiên Báo sớm không biết đã bị Dịch Thanh chém bao nhiêu nhất.

Dịch nương nương khuôn mặt trắng bệch, nhưng hàm răng cắn chặt, lắc đầu với Dịch Thanh, miệng giật giật nhưng không phát ra tiếng. Dịch Thanh chỉ nhìn đã hiểu, nàng muốn nói:

Thanh nhi, không cần lo cho ta.

Nương nương, ta sao có thể có thể không quản tử chứ? Địch Thanh sao có thể!

Địch Thanh yên lặng nhìn Địch nương nương, cực kỳ bi ai mà bất đắc dĩ. Tay buông bên người, bàn tay nắm chặt, gân xanh hiện ra.

Khóe môi Hoắc Thiên Báo nhếch lên.

“Thả chúng ta đi, nếu không...” Hoắc Thiên Báo túm lấy Địch nương nương, đao trên tay lại siết thêm vài phần, mắt thấy sắp cắt qua da đổ máu.

“Chậm đã!” Địch Thanh cùng Triển Chiêu đồng thời kinh hô ra tiếng.

Triển Chiêu đi đến bên người Địch Thanh, khẽ gạt đầu với hắn, sau đó nói với Hoắc Thiên Báo.

“Chúng ta thả người đi cũng được, nhưng người nhất định phải cam đoan nương nương được an toàn.”

Hoắc Thiên Báo nhìn Địch Thanh, lại nhìn Triển Chiêu, cười nói.

“Yên tâm, Địch nương nương là thượng khách của chúng ta, chúng ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi bà ta.”

Triển Chiêu nhìn Hoắc Thiên Báo, giơ tay phải lên nhẹ nhàng ngăn lại. Binh lính và nha dịch phía sau đều soạt một tiếng thu hồi vũ khí, thoái lui sang một bên, tạo ra một thông đạo đi ra ngoài thành.

Hoắc Thiên Báo mang theo Địch nương nương, còn cả nữ tử kia, cẩn thận đi ra ngoài thành. Lúc đi qua bên cạnh Địch Thanh, ngừng lại nói một câu, rồi mới rời đi.

Lưỡi đao kia nhìn qua vô cùng sắc bén, trước sau đều không rời khỏi cổ Địch nương nương. Mọi người không muốn kinh động tới Hoắc Thiên Báo, sợ Địch nương nương có gì sơ suất, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Hoắc Thiên Báo sau khi rời khỏi cổng thành, lại lệnh cho Triển Chiêu đóng cổng thành lại. Triển Chiêu theo lời cho binh lính đóng cổng thành. Cánh cửa lớn nặng nề chậm rãi chuyển động, dần dần khép lại, ngăn cách đám người Hoắc Thiên Báo ở bên ngoài.

Địch Thanh cau mày, khẽ híp mắt, nhìn bóng Địch nương nương biến mất sau cánh cửa.

Nương nương, Địch Thanh chắc chắn sẽ cứu tử. Trước đó, tử nhớ bảo trọng!

Kêu lớn một tiếng, Địch Thanh vung trường bào, nhanh chóng xoay người chạy về hướng Khai Phong phủ nha.

Trương Long Triệu Hồ đi đến bên cạnh Triển Chiêu, ôm quyền thi lễ.

“Triển đại nhân.”

“Triển đại nhân, có cần thuộc hạ âm thầm đuổi theo không?”

Triển Chiêu lắc đầu, hướng đi của Hoắc Thiên Báo chỉ có một, nếu muốn tìm tung tích bọn chúng không phải khó. Vấn đề ở chỗ, chỉ cần Địch nương nương còn ở trong tay bọn chúng, cho dù là Khai Phong phủ hay là Địch Thanh, đều bị bọn chúng khống chế. Cho nên, mặc dù sẽ phải tìm bọn chúng, nhưng chưa nghĩ ra biện pháp thích hợp cứu được Địch nương nương thì cũng vô dụng.

“Không cần, về phủ bẩm báo đại nhân đã.”

“Vâng, đại nhân.” Trương Long Triệu Hồ cùng trả lời, rồi theo Triển Chiêu vội vàng trở lại phủ nha.

Bên trong thư phòng của Bao đại nhân ở phủ nha Khai Phong phủ có không ít người. Bao đại nhân, Công Tôn Sách, Triển Chiêu, Địch Thanh, Tôn Uy, Khang Bình, còn có Trương Long Triệu Hồ. Tám người cùng ở trong thư phòng không được lớn lắm, có chút chật chội.

“Công Tôn tiên sinh, lập tức dùng bò câu đưa tin báo cho tri phủ các huyện dọc theo đường tới Nhận Môn Quan, chú ý theo dõi hành tung đám người Hoắc Thiên Báo, nhưng không được hành động thiếu suy nghĩ, đả thảo kinh xà, chỉ cần báo tin lại là được, hết thấy đều đặt an nguy của Địch nương nương lên hàng đầu.”

“Vâng, đại nhân.” Công Tôn Sách tuân lệnh, rời khỏi thư phòng.

Bao đại nhân dặn dò xong xuôi, liền đứng lên tới trước mặt Địch Thanh.

“Địch nguyên soái, bản phủ tiến cung diện thánh, giải thích cho Hoàng Thượng việc này. Nguyên soái, mời!”

Địch Thanh nhìn cánh tay Bao đại nhân, thì lễ với ông rồi nói.

“Hiện giờ chúng cứ không đầy đủ, chân tướng còn chưa rõ ràng, Địch mỗ không tiện theo Bao đại nhân tiến cung.”

“Nguyên soái...” Bao đại nhân nhìn Địch Thanh, nói.

“Từ lúc Hà Kim Liên chết, cho tới lúc này Địch nương nương bị bắt, trong đó có vô vàn quan hệ, mà tất cả rõ ràng là một âm mưu lớn nhắm vào nguyên soái. Tướng quân Tây Hạ kia, rõ ràng chính là muốn ngài từ bỏ triều đình, xúi giục ngài hàng giặc. Mời nguyên soái theo bản phủ tiến cung, bản phủ tất nhiên sẽ đem mọi chuyện báo lại với Thánh thượng, trả lại trong sạch cho Nguyên soái.”

“Bao đại nhân.” Địch Thanh nhìn Bao đại nhân, áy náy thì lễ.

“Xin thứ cho Địch mỗ không thể nghe theo. Đại Lý Tự không cho Địch mỗ biện bạch, thậm chí một lần đã định án, đến nay Địch mỗ lòng còn sợ hãi. Nếu Hà đại nhân cùng Bàng thái sư đòi Bao đại nhân đem ra bằng chứng nhân chứng để lật lại bản án, chẳng những tổn thêm thời gian, mà Hoắc Thiên Báo đem

Địch nương nương chạy về Tây Hạ, oan tình của Địch Thanh càng khó có thể giải, thà ở ngoài này nghĩ cách cứu viện Địch nương nương, đỡ lãng phí công sức.”

“Chuyện này...”

Nghe Địch Thanh nói, Bao đại nhân cũng cảm thấy rối rắm. Lúc này, bọn họ mặc dù có một chút chứng cứ trong tay, nhưng chỉ bằng đó không thể lật lại bản án của Địch Thanh. Mà lúc này, việc của Địch nương nương như lửa sém lông mày, không thể không khiến người ta lo lắng.

“Bao Chứng xin hỏi, ý tướng quân muốn thế nào?”

Địch Thanh nhìn Bao đại nhân, khẩn thiết nói.

“Việc cứu Địch nương nương rất cấp bách, xin Bao đại nhân cho Địch mỗ rời đi, đợi cứu Địch nương nương về rồi, Địch mỗ sẽ tới chịu án, theo luật pháp triều đình mà định tội, không một câu oán hận.”

Dứt lời liền thi lễ.

Bao đại nhân nhìn Địch Thanh nhíu mày.

“Nguyên soái, bản phủ phụ trách trị an ở kinh đô, trước khi chân tướng rõ ràng, nguyên soái vẫn đang mang tội. Xin thứ cho bản phủ không thể để nguyên soái tự mình rời đi.”

Địch Thanh tiến lên vài bước nói:

“Bao đại nhân, Địch mỗ biết rõ Bao đại nhân chấp pháp nghiêm minh, nhưng vì Địch nương nương, Địch mỗ không đi không được, xin Bao đại nhân thành toàn.”

Dứt lời, lại thi lễ.

Bao đại nhân nhìn Địch Thanh, nhịn không được mà thở dài. Nội khổ của Địch Thanh, nóng lòng của Địch Thanh, sao ông không biết. Nhưng mà...

“Bao đại nhân, ngài biết rõ nguyên soái của chúng tôi bị oan uổng, ngài lại không giúp đỡ, sao xứng với hai chữ “thanh thiên”?”

Tùng Tùng Tôn Uy của Địch Thanh đứng lúc này lên tiếng.

Mới vừa rồi lúc Địch Thanh xuất hiện ở cửa nam, hắn cùng Khang Bình sau khi biết được tin tức liền chạy tới đó tìm Địch Thanh, sau đó theo Địch Thanh trở về phủ nha Khai Phong. Hai người đều là quân nhân, tính tình nóng nảy, thẳng thắn, hiện thấy tướng quân nhà mình cầu người ta, lại không được, nhất thời xúc động, nói năng lỗ mãng.

“Tôn Uy, không thể vô lễ với Bao đại nhân.” Địch Thanh vội răn dạy Tôn Uy, cũng tạ lỗi với Bao đại nhân.

Bao đại nhân lắc đầu với Địch Thanh, sau đó nghiêm mặt, nhìn Tôn Uy lớn tiếng nói.

“Trách nhiệm của bản phủ, khó lòng tuân mệnh. Người đâu!”

“Vâng.” Lệnh ra một tiếng, Triển Chiêu, Trương Long Triệu Hồ tức khắc đọi mệnh.

“Lập tức phong tỏa cửa lớn phủ nha Khai Phong phủ, nghiêm cấm Địch Thanh ra khỏi phủ.”

“Vâng!” Ba người cùng đáp rồi rời khỏi phòng, đi phong tỏa cửa lớn.

Bao đại nhân nhìn Địch Thanh, rồi quay đầu không nói một lời rời khỏi thư phòng.

“Bao đại nhân!”

“Bao đại nhân!” Tôn Uy Khang Bình đuổi theo Bao đại nhân ra ngoài.

Hiểu Vân giúp Công Tôn Sách thả bồ câu đưa tin, lúc theo ông trở lại thư phòng, nhìn thấy đám người Bao đại nhân vội vàng rời đi, còn Địch Thanh một mình ở trong thư phòng chấp tay sau lưng nôn nóng đi đi lại lại. Hai thuộc hạ của hắn ở cửa cũng nôn nóng bất an, xoa tay dậm chân. Hỏi thăm mới biết nguyên nhân sự tình.

Công Tôn Sách nghe xong, khẽ cười cười, đi ra phía trước, thi lễ với Địch Thanh: “Địch nguyên soái.”

“Công Tôn tiên sinh.” Địch Thanh dừng lại trả lời.

“Việc của Địch nguyên soái, Công Tôn Sách dĩ nhiên hiểu được, Công Tôn Sách cũng hiểu chỗ khó xử của Bao đại nhân, càng biết rõ tâm ý của Bao đại nhân...” Công Tôn Sách muốn nói lại thôi.

“Có điều thế nào?” Địch Thanh nhướn mi, chờ mong nhìn Công Tôn Sách, biểu tình của Công Tôn Sách khiến hắn thật sự cảm thấy có hy vọng.

Công Tôn Sách tới gần thêm mấy bước tới bên cạnh Địch Thanh hạ giọng nói: “Khai Phong phủ còn có cửa hông.”

Địch Thanh nghe vậy nhãn tình sáng lên: “Đa tạ Công Tôn tiên sinh chỉ điểm.”

Dứt lời, dẫn Tôn Uy cùng Khang Bình vội vàng rời đi.

Hiểu Vân nhìn ý cười còn chưa kịp rút trên miệng Công Tôn Sách, lấy làm kỳ quái.

Là ai nói Bao đại nhân không biết tình lý, cổ hủ muốn chết? Người đó thật là không có mắt nhìn!

Địch Thanh đi rồi, Khai Phong phủ rơi vào tình trạng bần rộn chưa từng có.

Ngày ấy Địch Thanh từ cửa hông Khai Phong phủ rời đi, nhanh chóng bị cấm quân phát hiện. Địch Thanh muốn ra khỏi thành, cấm quân muốn truy bắt Địch Thanh về đại lao, hai bên phát sinh xung đột. Cuối cùng Địch Thanh tất nhiên thuận lợi rời khỏi, nhưng sự việc này, lại hại Bao đại nhân bị đám người Bàng Cát đem pha một trận.

Bên trong Ngự thư phòng, Trương Nghiêu Tả cùng Bàng Cát làm lớn chuyện, chỉ trích Bao đại nhân làm việc thiên tư. May mà Triệu Trinh thông cảm cho mối quan hệ giữa Bao đại nhân cùng Địch nguyên soái, lại niệm tình Địch nguyên soái và Địch nương nương tình như mẫu tử, vượt ngục xông khỏi thành đều có nguyên nhân, liền đặc xá không trị tội Bao đại nhân sơ sót.

Có điều, Bao đại nhân ở trước mặt Triệu Trinh, còn có đám người Trương Nghiêu Tả, lấy tính mạng bảo đảm, bảo đảm Địch Thanh sẽ không phản quốc. Việc tìm chứng cứ giải oan cho Địch Thanh thật như lửa sém lông mày. Mà theo tình hình trước mắt, không thể nghi ngờ Cát Thu Nương có tham gia vào vụ án này. Mà nàng ta là nhân chứng vô cùng quan trọng. Chỉ cần tìm được nàng ta, chứng minh lúc đó nàng ta giả làm tân nương tử Hà Kim Liên, chứng minh âm mưu của Hoắc Thiên Báo, oan tình của Địch Thanh có thể giải. Bởi vậy mấy ngày liền, Khai Phong phủ xuất động toàn bộ nhân lực tìm kiếm Cát Thu Nương cùng Sa Thiên Lý.

Bên trong phủ nha vắng lặng, Hiểu Vân ngồi trước cửa sổ, một tay chống má, nhìn ra ngoài tới xuất thần, cả buổi không hề động đậy. Cuối cùng tuôn ra một tiếng thở dài chán nản.

“Ai...”

“Nha đầu, ngươi có chuyện gì vậy?”

Bạch Ngọc Đường cuối cùng không nhịn nổi mà mở miệng. Đã nhiều ngày qua, mỗi ngày Hiểu Vân đều đưa cơm đưa thuốc cho hắn, lần nào cũng ngồi lại một hồi lâu, khiến hắn cảm thấy có chút vui vẻ. Nhưng mà mỗi lần nàng tới đều bỏ hết mọi thứ xuống, rồi ngồi bên cửa sổ ngẩn người, còn thỉnh thoảng thở dài một tiếng, khiến hắn không hiểu chuyện gì xảy ra.

Hiểu Vân chậm rãi quay người lại, nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Mấy ngày nay trong phủ thật lạnh lẽo. Bọn họ đều ra ngoài, ngay cả Đường phu nhân cũng không thấy bóng.”

Hiểu Vân trước kia rất ít khi cảm thấy nhàm chán, giống như những nữ tử trong chôn khuê phòng, nhàn hạ vô sự cũng sẽ tìm được niềm vui để giết thời gian. Nhưng từ lúc phát hiện tâm tư của mình với Triển Chiêu, Hiểu Vân thường xuyên nghĩ tới hắn, nhất là lúc này nàng vô cùng nhàn hạ, có rất nhiều thời gian để nhớ hắn. Có điều lúc nhớ hắn mà không gặp được, thời gian trải qua càng khó khăn, càng nhàm chán.

Ba ngày qua, nàng vẫn chưa gặp Triển Chiêu. Cũng không biết hắn về quá muộn hay đi quá sớm, hay là hắn căn bản không trở về. Tóm lại, tối hôm đó từ phòng hắn đi ra, nàng vẫn chưa hề nhìn thấy hắn, càng đừng nói là cùng nhau nói chuyện. Chuyện tìm người không giúp được gì, nàng ngoại trừ ngồi ở đây nhìn cửa phòng Triển Chiêu, còn có thể làm gì nữa?

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười, thì ra nha đầu này đang buồn chán.

“Bây giờ còn có ta nhìn muội ngàn người, đợi tới ngày mai, chỉ còn một mình muội ngàn người thôi.”

Hiểu Vân nhướn mi nhìn hắn: “Huynh muốn đi đâu?”

“Sức khỏe tốt rồi, đương nhiên là phải đi làm việc. Muội cũng nói rồi, trong phủ nha việc nhiều tới người ngã ngựa đổ.”

“...” Hiểu Vân đi đến trước mặt Bạch Ngọc Đường ngồi xuống: “Huynh xác định đã khỏe hẳn sao?”

Bạch Ngọc Đường gật đầu, “Được bảy tám phần rồi.”

“Nhanh như vậy? Mới ba ngày mà? Có cần nghỉ ngơi thêm không? Huynh đừng có cậy mạnh.”

Nàng bị cảm mạo cũng phải một tuần mới khỏe, hắn trúng độc lợi hại như vậy, bị thương nghiêm trọng như vậy, mới qua vài ngày đã khỏe rồi. Triển Chiêu lúc đó còn có sáu mươi năm công lực của Mạnh Nhược Hư, sớm khỏe lại cũng không kỳ lạ. Nhưng hắn làm gì có sáu mươi năm công lực đó.

Bạch Ngọc Đường cười nói. “Ta tự biết bản thân mình. Muội yên tâm.” Nói xong, yên lặng nhìn Hiểu Vân.

Hiểu Vân bị hắn nhìn có chút không được tự nhiên, cười gượng vài tiếng. “Huynh đã nói vậy, ta còn gì lo lắng nữa. Có điều huynh nhớ rõ vẫn phải uống đủ thuốc nhé. Phương thuốc của Đường phu nhân, phải ba ngày nữa mới uống đủ.”

Bạch Ngọc Đường vẫn nhìn Hiểu Vân, gật đầu nói được: “Muội cứ để trong phòng, ta sẽ nhớ uống.”

“À... Muội sẽ dặn Tiểu Thúy đưa tới. Đột nhiên muội nhớ ra có chút việc, đi trước nhé.”

Dứt lời, Hiểu Vân vội vàng rời khỏi phòng Bạch Ngọc Đường. Nàng sao lại cảm thấy hôm nay ánh mắt Bạch Ngọc Đường nhìn nàng có điểm là lạ, khiến nàng cảm thấy không được tự nhiên.

Nhìn bóng dáng Hiểu Vân thất kinh trốn đi, Bạch Ngọc Đường nở nụ cười.

Nha đầu, chẳng lẽ muội thật sự một chút cũng không biết sao? Tâm tư của Ngũ ca.

Chương 78

Luyện Ái Là Gì

Đêm đã khuya, trăng treo trên cao. Mùa đông vào tháng chạp, sắp tới cuối năm. Vàng trăng cong cong tinh tế, giống như làn mi của mỹ nữ.

Một bóng dáng cao lớn, chậm rãi khoác ánh trăng đi vào tiểu viện, đứng bên ngoài hành lang, lẳng lặng đứng đối diện với cửa phòng.

Là ai từng nói thế này, một ngày không gặp như cách ba thu? Vậy bốn ngày không gặp, chẳng phải đã mười hai năm trôi qua sao?

Đối diện với cửa phòng đóng chặt, Triển Chiêu không tự giác nở nụ cười.

Đã nhiều ngày bản thân đi sớm về muộn, có ngày còn không về phủ nha. Mỗi lúc sáng sớm ra cửa, nàng còn chưa dậy, mà lúc hăn trở về, nàng tất nhiên đã đi ngủ, luôn không thể chạm mặt. Tuy rằng muốn nhìn nàng một chút, lại không muốn quấy nhiễu giấc mộng của nàng. Vì thế, cho dù không quản được hai chân mà đi tới nơi này, hăn cũng không gõ cửa, chỉ ở dưới mái hiên lẳng lẽ đứng trong chốc lát.

Có điều nói cũng thật kỳ quái, cho dù chỉ đứng ở đây, yên lặng đối diện với cửa phòng, hai người cách một cánh cửa, hăn không nhìn thấy nàng, cũng không gặp được nàng, lại càng cảm thấy yên ổn mà ấm áp. Mọi vất vả khó khăn và những chuyện không như ý ban ngày, đều tạm thời bị vứt ra khỏi đầu.

Thì ra, trong lòng có một người, lại tốt đẹp như vậy.

Triển Chiêu đứng ở ngoài cửa một lát, rồi xoay người rời đi. Lẳng lẽ đến, lại lẳng lẽ đi, không để lại chút dấu vết nào, giống như hăn chưa từng xuất hiện.

Đã qua giờ điểm tâm, nhưng trời vẫn chỉ tờ mờ sáng. Trên bầu trời mây giăng rất dày, rõ ràng là ban ngày, lại âm u như lúc chiều tối.

Hiệu Vân ngồi bên cửa sổ, hướng lên bầu trời mịt mờ, nhìn bông tuyết pháp phối đầy trời, thở dài lần thứ n+1.

Tuyết rơi, tuyết lại rơi! Trận tuyết trước còn chưa tan hết đâu. Cả ngày trời cứ lạnh lẽo thế này, thật là chuyện gì cũng không muốn làm. Ngày hôm qua Bạch Ngọc Đường cũng bắt đầu ra ngoài, nàng hiện giờ trừ Tiểu Thúy không tìm thấy ai rảnh rỗi mà nói chuyện. Cho dù Bạch Ngọc Đường ở trong phủ nha, nàng cũng đã mấy ngày không đi tìm hăn. Hôm trước ánh mắt hăn nhìn nàng, thật sự có chút không bình thường. Giống như hăn có ý gì đó với nàng, nhìn khiến cả người nàng đều không được tự nhiên. Nàng trốn tránh, cho dù nhàm chán hơn nữa, mấy ngày qua cũng không định chạm mặt.

Có điều, hiện tại nàng thật sự vô cùng nhàm chán. Tiểu Thúy lại bị Lý đại nương gọi đi giúp việc, nàng ngay cả một người để nói chuyện cũng không có.

Nhìn tuyết lớn bay là tả, phiêu lãng rơi dày như lông ngỗng, ngày thế này, rất không thích hợp để ra ngoài...

Hiểu Vân lại thở dài một tiếng, đứng dậy vắn tắt lưng, kết quả rằm một tiếng quăng sách đang cầm trong tay văng ra ngoài, qua cửa sổ mở một nửa bay ra thật xa, âm một tiếng, hình như đập vào người nào đó.

Chắc không đập vào người cha chú?

Hiểu Vân vội nhào ra ngoài tìm hiểu, ở trong sân nhìn thấy một bóng dáng màu lam, lập tức mặt mày hớn hở, đôi mắt mở to giờ phút này cười tới cong như trăng đầu tháng. Nhiều ngày không thấy, cuối cùng hẳn cũng xuất hiện.

“Triển đại ca!”

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân nửa người vắt qua cửa sổ, phát tay gọi hắn, một chút ý cười không kìm được nổi lên trên khóe miệng, chậm rãi đi tới.

Triển Chiêu người còn chưa đến, Hiểu Vân đã vội vàng mở cửa đi ra.

“Sách của tiên sinh đều là bảo bối, nàng đem sách ném loạn như vậy, bị tiên sinh nhìn thấy, thế nào cũng bị tiên sinh mắng một trận.”

Hiểu Vân nhận sách từ trong tay hắn, ngượng ngùng cười mấy tiếng: “Ta không phải cố ý.”

Triển Chiêu cười, “Bên ngoài lạnh lắm, vào phòng đã.”

“Chờ một chút.” Hiểu Vân kéo tay hắn, kiếng chân lấy tay phủi tuyết trên tóc hắn xuống: “Trên đầu có tuyết.”

Triển Chiêu thấy nàng kẹp sách dưới nách, một tay ghi lấy tay hắn, một tay đưa lên đầu hắn, bộ dáng rất ngộ, nhìn không được mà bật cười.

“Đề ta tự làm.” Nói xong kéo tay nàng xuống, tự mình phủi tuyết trên vai, một tay nắm lấy tay nàng đi vào trong phòng.

Hiểu Vân nhìn bàn tay Triển Chiêu nắm lấy tay mình. Tay hắn rất lớn, xương ngón tay cân đối, đầu ngón tay thon dài. Bàn tay dày dặn nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng, truyền tới từng đợt ấm áp. Những vết chai trên ngón tay có chút cứng rắn, cọ trên tay nàng có chút thô ráp, lại có cảm giác đặc biệt an toàn.

Đây là lần thứ hai bọn họ nắm tay nhau, nếu tính cả buổi tối mấy hôm trước nữa. Tối hôm đó, nếu không phải mình hắt hơi mấy cái, có lẽ bọn họ đã...

Nhớ tới tình hình đêm đó, mặt Hiểu Vân không kiềm chế được nóng lên. Mặc dù có chút nuối tiếc, “nụ hôn đầu” khiến người ta vừa chờ mong vừa lo lắng bất an không xảy ra, nhưng vẫn cảm thấy vô cùng ngọt ngào, không tự chủ được cười ra tiếng. Bọn họ lúc này chính là đang yêu đương đúng không?

Hiểu Vân ngẩng đầu nhìn hắn, phát hiện hắn cũng đang cúi đầu nhìn mình, một đôi mắt đen láy đang nhìn nàng chăm chú: “Nghĩ tới chuyện gì mà vui vẻ như vậy?”

“Ta đang nghĩ, chúng ta lúc này có phải đang nói chuyện yêu đương hay không?” Không biết vì sao, nhìn thấy Triển Chiêu, Hiểu Vân lại nói ra, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, nàng lập tức hối hận. Nàng hỏi như vậy, ở thời đại này có phải rất... cởi mở không?

“Nói chuyện yêu đương? Cái gì gọi là nói chuyện yêu đương?” Triển Chiêu ngạc nhiên hỏi.

“À... Chính là...” Hiểu Vân gãi đầu, có nên giải thích cho hắn biết không?

“Ừ?” Triển Chiêu dừng lại trước bàn, cúi đầu xuống, vẻ mặt tò mò chờ đợi câu trả lời của nàng. Hiểu Vân đành dừng lại bên cạnh hắn.

“Chính là...” Hiểu Vân khẳng định mặt mình đã đỏ rồi, trên mặt cảm giác rất nóng bức.

“Chính là nam tử cùng nữ tử lưỡng tình tương duyệt, sau đó cùng biểu lộ tâm ý, sau đó...”

“Sau đó cái gì?” Triển Chiêu nhìn Hiểu Vân, cũng biết nàng muốn nói gì đó, nhìn mặt nàng càng ngày càng đỏ hơn, cùng với nửa câu kia của nàng, cũng có thể đoán ra nội dung tiếp theo. Nhưng hắn muốn nghe nàng nói ra, “nói chuyện yêu đương” của nàng có giống như hắn nghĩ hay không. Hơn nữa, nhìn nàng mặt càng ngày càng đỏ, hắn lại thấy vui mừng.

“Sau đó... Sau đó cùng hứa, cùng hứa hẹn cả đời, cuối cùng... Kết tinh chồng vợ!” Hiểu Vân cuối cùng lấp bắp nói hết lời, nhưng lúc này nàng không dám ngẩng đầu nhìn Triển Chiêu nữa.

“Nói chuyện yêu đương” căn bản chẳng có gì, nhưng nàng giải thích như vậy, sao lại giống như nàng đang cầu thân với hắn vậy? Nàng nói chuyện yêu đương là cùng hứa hẹn cả đời, sau đó kết tinh chồng vợ. Vậy nàng hỏi hắn, bọn họ có phải đang nói chuyện yêu đương không, cũng tương đương đang hỏi hắn, “có nguyện ý cùng nàng hứa hẹn cả đời, cùng kết tinh chồng vợ?” Tuy nói hạnh phúc phải do chính mình theo đuổi, nhưng chuyện cầu hôn phải do nam nhân làm mới phải. Là một nữ nhân, sao có thể tùy tiện, chút rụt rè này, Hiểu Vân vẫn phải có.

“Ai dà, cũng không phải, “nói chuyện yêu đương” là “nói chuyện yêu đương” đó. Chính là...” Hiểu Vân càng nghĩ càng cảm thấy không đúng, vội sửa lại. Càng nói đầu cúi càng thấp.

Một ngón tay nhẹ nhàng chạm lên đôi môi đang vội vàng giải thích của nàng.

Triển Chiêu cách nàng rất gần, gần đến mức có thể ngửi thấy hơi thở đặc biệt chỉ có ở hắn. Hơi thở ấy khiến đầu nàng nhiễu loạn. Ngón tay có chút thô ráp, chạm lên môi trên của nàng, có chút ngứa. Hiểu Vân chợt thấy trái tim hoảng hốt, giống như trong ngực có con nai đang phi loạn, ngay cả hô hấp cũng trở nên dồn dập.

“Nàng nói rất đúng, chúng ta đang “nói chuyện yêu đương”.” Đúng vậy, là chúng ta. Triển Chiêu phát hiện, từ “chúng ta” từ trong miệng Hiểu Vân nói ra, hẳn thật sự rất thích.

Hiểu Vân ngẩn ra, chậm rãi ngẩng đầu lên, yên lặng nhìn hắn, khẽ mím đôi môi, nhẹ nhàng tạo nên một độ cong xinh đẹp. Khóe miệng mang theo ý cười ngượng ngùng mà nồng đậm.

Ngón tay Triển Chiêu ở trên môi nàng chậm rãi rời đi, nhẹ nhàng vuốt ve hai má Hiểu Vân. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, khiến người ta yêu thích, chẳng khác gì một quả táo đỏ, khiến người ta rất muốn đưa lên miệng cắn một miếng. Còn có má lúm đồng tiền như ẩn như hiện cạnh khóe miệng, đáng yêu như vậy, giống như nụ hoa xuân đang chờ ngày hé nụ, lay động theo gió xuân. Còn cả ánh mắt của nàng, lúc này chăm chú nhìn mình, trong mắt có vui sướng, có e lệ, có chút chờ mong.

Nàng luôn như thế. Ánh mắt của nàng, cho tới bây giờ đều thể hiện hết tâm tư. Lúc vui vẻ, ánh mắt đang cười; lúc thương tâm, khóe mắt mang theo đau xót; lúc tức giận, ánh mắt sắc bén; lúc phiền muộn, ánh mắt như có lửa; lúc nghịch ngợm, ánh mắt sáng lên; lúc nhu tình, sóng mắt mềm mại như có thể chảy ra nước. Nàng sinh động như vậy, khiến cuộc sống khô khan của hắn trở nên phong phú, khiến hắn thấy được thật nhiều màu sắc. Mà nàng như vậy, khiến hắn muốn có được, muốn độc chiếm. Nhất là bộ dáng có chút xấu hổ trước mặt khiến lòng người rung động, sao có thể để người khác nhìn thấy.

Một tiếng thở nhẹ từ trong miệng Triển Chiêu thoát ra. Ngón tay cố gắng rời khỏi khuôn mặt Hiểu Vân, đứng dậy thối lui vài bước. Tiếp tục như vậy, chỉ sợ hắn kim lòng khôngặng mà âu yếm, có điều lúc này không phải thời điểm tốt! Sáng nay nghe Lý đại nương nói, Hiểu Vân nhiều ngày qua thường xuyên hỏi hắn có ở trong phủ không, chắc vì nhiều ngày không gặp, nàng cũng nhớ hắn. Vì thế thừa dịp đúng lúc về phủ nha, lại có chút rảnh rỗi, liền tới gặp nàng một chút. Nhưng thời gian gấp gáp, chỉ có thể nói mấy câu, không thể ở lại lâu.

Hiểu Vân ngậy người nhìn Triển Chiêu, sao lại không tiếp tục? Nàng còn tưởng rằng bọn họ sẽ...

Triển Chiêu nhìn biểu tình ngờ ngác của nàng, nở nụ cười, sờ đầu nàng nói: “Ta phải đi rồi, hôm nay còn có chuyện quan trọng phải làm.”

“À.” Hiểu Vân gật đầu. Khó trách, thì ra hắn tranh thủ lúc rảnh rỗi chạy tới thăm nàng, nàng còn đang nghĩ vì sao hôm nay hắn lại xuất hiện ở đây.

“Vẫn chưa bắt được Cát Thu Nương bọn họ sao?” Đã vài ngày, hai người kia thật sự làm cho mọi người trong Khai Phong phủ vất vả.

“Ừ.” Triển Chiêu gật đầu, “Có điều sắp rồi, đã có chút manh mối.”

“Triển đại ca, huynh phải cẩn thận.” Nhắc tới Cát Thu Nương, Hiểu Vân liền cảm thấy lòng hoảng hốt. Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường trước sau đều gặp phải Bạo vũ lê hoa châm, xuất ra tất thấy máu, thật quá uy hiếp.

Triển Chiêu cười an ủi nói: “Yên tâm, có Đường phu nhân, hơn nữa, chúng ta đã bàn bạc xong đối sách rồi.”

“Được, vậy là tốt rồi.” Nghe Triển Chiêu nói như vậy, Hiểu Vân có chút yên tâm.

“Ta đi đây.” Triển Chiêu cầm tay Hiểu Vân, thấy nàng gật đầu liền rời đi.

Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu vội vàng rời đi, cho đến khi bóng dáng màu lam hoàn toàn biến mất trong biển tuyết trắng, mới thở ra thật sâu.

Triển đại ca, huynh nhất định phải bình an mới được.

Triển Chiêu đi vào nha môn, liền nhìn thấy Bạch Ngọc Đường hai tay ôm bảo kiếm trước ngực, tựa bên cửa nhìn mình.

“Triển Chiêu, sao chậm vậy.” Thấy Triển Chiêu khoan thai bước tới, Bạch Ngọc Đường có chút oán giận.

Triển Chiêu tới gần áy náy cười, ôm quyền thi lễ. “Khiến Bạch huynh cùng Đường phu nhân đợi lâu.”

“Triển đại nhân, người chớ nghe Bạch Ngọc Đường nói, chúng ta cũng vừa mới đến.” Văn Hồng Ngọc đi tới, đưa cho Triển Chiêu một cái bình sứ. “Đây là thuốc giải, Triển đại nhân uống trước một viên đề phòng bất trắc.”

“Đa tạ Đường phu nhân.” Triển Chiêu tiếp nhận cái lọ, đổ ra một viên thuốc, một ngụm nuốt xuống.

Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu đã dùng thuốc giải, liền dẫn đầu bước ra cửa phòng.

“Đi thôi!”

“Đường phu nhân, mời!”

“Triển đại nhân, mời!”

Phía tây kinh thành, có một tòa thờ miếu bỏ hoang đã lâu, bình thường chẳng có ai lai vãng. Hôm nay nơi này lại đầy nhân khí. Hai đại hộ vệ của Khai Phong phủ cùng Đường môn nữ chủ đều tới đó, phải nói là nhân khí không tệ.

Cửa miếu đóng chặt, cửa sổ cũ nát bị gió thổi rung rinh. Tuyết bay theo gió, xuyên qua cửa sổ rơi vào bên trong. Ngôi miếu gần như trống rỗng, chỉ có một pho tượng phật cũ nát, cái đầu lăn lông lóc trên đất. Có điều, ngôi miếu hoang này không lớn lắm. Ngoài miếu, mạng nhện cùng tro bụi phủ kín các góc, không có thứ gì sử dụng được, cái đầu tượng bằng gỗ dùng để nhóm lửa còn ngại nặng mùi ẩm mốc, ngoài ra còn có vài con chuột cùng chất thải, rác rưởi thực vật rớt lại. So ra thì bên trong miếu lại sạch sẽ kỳ lạ, giống như một thế giới khác. Dĩ nhiên là có người cố ý dọn dẹp, hơn nữa, trong miếu còn có một đồng lửa đã tàn. Xem ra, ngôi miếu này mấy ngày qua quả thật có người từng tới trú chân.

Nhìn tình hình đó, ba người trao đổi ánh mắt, gật đầu, lập tức tìm chỗ để lần trốn trong ngôi miếu không tính là lớn này. Triển Chiêu trốn sau bệ thờ thổ địa công công đã vô cùng cũ nát, Bạch Ngọc Đường nhảy lên xà nhà, giống như thần lần dán lên trần. Văn Hồng Ngọc lớn mật hơn, đứng ngay sau cửa. Đó là một góc chết, người từ bên ngoài đi vào quả thật không nhìn thấy chỗ đó.

Ba người ẩn nấp chờ trong chốc lát, bên ngoài liền có tiếng động. Văn Hồng Ngọc nén lại hô hấp, ngưng thần lắng nghe.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, kéo theo tiếng nói chuyện truyền tới.

Chương 79

Ôm Cây Đợi Thỏ

“**C**on mẹ nó, toàn bộ kinh thành, chỗ nào cũng có nha dịch và binh lính, hại lão tử chỉ có thể trốn ở chỗ này. Ăn cũng ăn không ngon, ngủ cũng không ngủ nổi, mỗi ngày còn phải lo lắng sợ hãi, còn sống nổi sao? Triển Chiêu, nếu không phải vì ngươi, Sa Thiên Lý ta cũng không rơi vào tình cảnh hôm nay. Hết thấy đều do ngươi ban tặng, nếu có cơ hội, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho ngươi!”

Người nói chuyện đã cách ngôi miếu hoang không xa, hơn nữa giọng nói ngày càng rõ ràng. Bạch Ngọc Đường liếc mắt nhìn Triển Chiêu rồi thủ thế, vận sức chờ thời điểm ra tay.

Cửa phịch một tiếng bị đẩy ra, gió lạnh vù vù thổi vào. Văn Hồng Ngọc theo khe cửa nhìn thấy một bàn chân vượt qua bụi cửa tiến vào, xoay người một cái, tay phải xuất chưởng, đánh vào chính diện người vừa vào.

Sa Thiên Lý đang định vào trong, chợt thấy một trận chưởng phong ập tới, liền phản xạ nghiêng mình qua, hóc hiểm tránh được, chân phải nhấc tới đá vào người kia. Văn Hồng Ngọc thấy trên giày của hắn lóe lên tia sáng, không ngờ dưới đế dày có gắn lưỡi dao nhọn, liền lui về sau tránh đi một cước.

Sa Thiên Lý thừa dịp này, lập tức xoay người chạy ra ngoài miếu, nhưng còn chưa nhúc nhích, hai cỗ sát khí từ phía sau nhanh chóng tràn tới. Sa Thiên Lý lật người trở lại, thấy Triển Chiêu Bạch Ngọc Đường mỗi người một bàn tay, hai chưởng đã tới gần, Sa Thiên Lý không kịp né tránh, chỉ có thể nghiêng người sang một bên, tránh được đòn vào chỗ hiểm trong phút chốc, chưởng phong đánh vào bên cánh tay trái, lão đảo một cái, lùi lại mấy bước mới dừng lại. Còn chưa kịp đứng vững, ba người từ ba hướng đã nhào tới, chưởng phong vù vù.

Sa Thiên Lý chật vật ứng chiến, khó lòng ra chiêu tấn công, chỉ có thể tận lực tránh trái tránh phải, né tránh công kích của bọn họ, miễn cưỡng chống đỡ, không thể phản công.

Với thân thủ của Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường, nếu tỉ thí quang minh chính đại, Sa Thiên Lý không thể thắng được, hơn nữa còn có Văn Hồng Ngọc, ba người liên thủ, nếu muốn giết hẳn thật dễ như trở bàn tay. Chỉ là bọn họ muốn bắt người, không phải muốn giết người. Giết người thì dễ, nhưng muốn bắt một kẻ võ công không tồi, lại còn quỷ kế đa đoan tâm ngoan thủ lạt, cũng là việc khó. Lúc trước Triển Chiêu đã đặc biệt nhấn mạnh, muốn giữ lại người sống, mang về cho Bao đại nhân thẩm tra xử lý, nếu không lấy cá tính Bạch Ngọc Đường, đã sớm rút bảo kiếm nhuộm máu miếu hoang rồi.

Sa Thiên Lý cùng ba người đấu một hồi đã có chút mỏi mệt, nghĩ còn tiếp tục như vậy, sớm muộn cũng bị bọn họ bắt sống. Không bằng liều một phen, có lẽ còn một đường sinh cơ. Bởi hẳn cũng nhìn ra bọn họ muốn giữ lại mạng của hẳn, bởi vậy có điều cố kỵ, võ công không thể thi triển hết. Vì thế, đột nhiên dừng lại động tác phòng ngự, bất chấp một phen, quay người xông thẳng vào loạn đao của Văn Hồng Ngọc.

Ba người mắt thấy Sa Thiên Lý dần dần chống đỡ không nổi, sắp bắt được hẳn, không ngờ hẳn không chống cự nữa, xông tới trước lưỡi đao của Văn Hồng Ngọc, cả ba đều sửng sốt. Văn Hồng Ngọc không ngờ hẳn lại muốn tự sát, ngay người trong chốc lát, cũng quên thu đao, may mắn Triển Chiêu phản ứng đúng lúc, phi thân tới đá hẳn một cước, đẩy hẳn ra thật xa, ngã xuống mặt tuyết bên ngoài miếu.

Một ngụm máu từ khóe miệng Sa Thiên Lý tràn ra, rơi xuống mặt tuyết, nhìn thật chói mắt. Sa Thiên Lý trên khóe miệng lại âm trầm nở một nụ cười.

“Triển Chiêu à Triển Chiêu, thật là cảm tạ “ơn cứu mạng” của ngươi!” Nói xong từ trong ngực lấy ra một vật, chĩa thẳng về phía họ.

Ba người tập trung nhìn, phát hiện trong tay Sa Thiên Lý cầm một hộp gỗ tỏa màu đen tuyền, dài chừng bảy thước.

“Bạo vũ lê hoa châm!” Văn Hồng Ngọc không khỏi biến sắc.

“Đây là Bạo vũ lê hoa châm?” Triển Chiêu trầm mặt, lạnh lùng hỏi. Bạo vũ lê hoa châm đã nhiều lần đả thương người, không ngờ Cát Thu Nương lại đem thứ này giao cho Sa Thiên Lý, có thể thấy nàng ta đối với hẳn rất đặc biệt.

“Ha ha ha... Đúng vậy, Bạo vũ lê hoa châm này, chưa từng bán hồng. Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường, các ngươi đều đã ném qua tư vị châm này. Tuy rằng hai lần trước các ngươi đều sống sót, có điều lần này chưa chắc đã may mắn như vậy.”

“Ngươi xác định có phần thắng sao?” Văn Hồng Ngọc nhìn Sa Thiên Lý, lạnh lạnh nói: “Ngươi có biết ta là ai không?”

Sa Thiên Lý nhìn trên dưới đánh giá Văn Hồng Ngọc rồi cười: “Đương nhiên biết, Thu Nương từng nói với ta, một thân hồng y, một thanh loạn đao. Đó từng là sư nương của Thu Nương, Đường môn nữ chủ. Chỉ là ta không ngờ,

Đường môn nữ chủ lại là một nữ tử tuổi trẻ xinh đẹp như vậy. Đáng tiếc, cho dù người là phu nhân của Đường môn gia chủ, nhưng Bạo vũ lê hoa châm này không nhận người. Người cũng muốn ném thử tư vị độc châm này sao? Người trúng phải châm này, sẽ chết... rất thảm.” Lúc Sa Thiên Lý nói ra lời này, ý cười hiện lên trên mặt, mùi phần hưởng thụ.

Bạch Ngọc Đường vốn là người đặc biệt thích sạch sẽ, nhìn bộ dáng của hắn đã không chịu nổi: “Người thật đúng là, thật đúng là tên...”

“Biến thái, đại biến thái!” Văn Hồng Ngọc tiếp lời Bạch Ngọc Đường nói ra lời mình muốn nói. Nam nhân này thật xấu xa, ghê tởm, thật biến thái.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Triển Chiêu từng bước tới gần Sa Thiên Lý.

Nhìn dấu chân Triển Chiêu tới gần mình, ánh mắt bình tĩnh mà quyết tuyệt kia khiến Sa Thiên Lý có chút khiếp đảm, nhìn không được run lên trong lòng: “Triển Chiêu, người thật không sợ chết sao?”

Triển Chiêu hé môi, cười khẽ một tiếng, sau đó nói như đinh đóng cột: “Triển mỗ không sợ chết!” Nói xong, Triển Chiêu bước càng nhanh hơn, nhìn chằm chằm vào hòm gỗ trong tay Sa Thiên Lý, bước tới từng bước.

Sa Thiên Lý hoảng hốt, cho dù trên tay hắn có Bạo vũ lê hoa châm, nhưng hắn cũng không nắm chắc một lần có thể đả thương cả ba người. Hắn biết rõ, Bạo vũ lê hoa châm này chỉ có thể dùng một lần, đây chính là khuyết điểm duy nhất của nó. Hắn vốn định hù dọa bọn họ rồi tìm cơ hội đào tẩu, không ngờ Triển Chiêu không chút úy kỵ, thẳng tắp đi về phía mình.

Mắt thấy Triển Chiêu cách mình ngày càng gần, tay của Sa Thiên Lý không dùng được bắt đầu run. Hiện Cát Thu Nương không có ở đây, không ai giúp hắn, hắn chỉ có thể tự nghĩ cách. Nhưng thấy Triển Chiêu chỉ còn vài bước là tới nơi, liền cắn răng một cái, hạ quyết tâm, tay phải dùng sức nhấn xuống.

Ba, một tiếng vang nhỏ, hòm mở ra. Trong nháy mắt, vô số cây châm rất nhỏ từ trong bắn ra, chỉ thấy một luồng sáng hiện lên, sau đó hoàn toàn biến mất trên người Triển Chiêu.

Cùng lúc đó, Bạch Ngọc Đường đã phi thân đến trước mặt Sa Thiên Lý, đánh một chưởng thật mạnh vào vai phải hắn, một chưởng này Bạch Ngọc Đường dùng hết mùi thành công lực. Lúc này chỉ sợ xương vai phải của Sa Thiên Lý đã vỡ thành trăm mảnh. Sa Thiên Lý ngã xuống đất đau đớn rên rỉ, cuối cùng không đứng dậy nổi nữa.

Thân hình Triển Chiêu nghiêng ngả một cái, rồi quỳ rạp xuống đất. Bạch Ngọc Đường bước lên giúp đỡ.

“Không, Triển đại ca, không được...” Lúc Hiểu Vân chạy tới, đúng lúc nhìn thấy từ trong miệng Triển Chiêu phun ra một búng máu.

Hiểu Vân cơ hồ là lăn xuống ngựa, vừa kêu gào vừa chạy tới gần bọn họ, Trương Long ở bên cạnh muốn ngăn cũng không được. Nghiêng ngã lão đảo

chạy đến bên cạnh Triển Chiêu, quỳ xuống trước mặt hắn. Chỉ thấy hắn quỳ một chân xuống đất, máu từ khước miệng không ngừng chảy ra, rơi vào trong tuyết nhuộm màu đỏ sẫm, giống hệt trong giấc mộng của nàng.

“Triển đại ca, Triển đại ca, huynh sao rồi, Triển đại ca...” Hiểu Vân nhìn Triển Chiêu, vừa vội vừa khổ sở, muốn chạm vào hắn, nhưng tay vươn ra lại không biết phải chạm vào đâu. Bởi vì thật sự không biết hắn bị thương ở đâu, sợ không cẩn thận lại động đến vết thương của hắn, tay giơ lên không ngừng được run rẩy. Hốc mắt đỏ lên, mũi đau xót, nước mắt trào ra.

Triển Chiêu thấy Hiểu Vân vừa khóc vừa lo lắng gọi tên hắn, muốn mở miệng an ủi, nhưng trên người có thương tích, hơn nữa trong cơ thể độc dược và giải dược đang tranh đấu vào lúc nước sôi lửa bỏng, một ngum vướng ở cổ họng, nhất thời không nói được ra lời, chỉ có thể không ngừng thở dốc, lúc ngắn lúc dài, mồ hôi lạnh toát ướt đầm trán.

Nhìn Triển Chiêu mặt xám như tro tàn, miệng đầy máu, Hiểu Vân một trận hoảng hốt, máu nóng xông lên, đôi mắt sớm đã bị nước mắt làm cho mờ hồ lúc này đỏ quạch, vụt ngẩng đầu trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường.

“Bạch Ngọc Đường! Ngươi cứ thế nhìn Triển đại ca chịu chết! Ngươi nhẫn tâm như vậy!”

Bạch Ngọc Đường bị Hiểu Vân quát, ngây người sững sốt, đối diện với đôi mắt thỏ tràn ngập tức giận phần nộ, nhất thời không biết nói gì: “Ta...”

“Ngươi cái gì ngươi! Kiếm của Bạch đại hiệp ngươi dùng làm gì? Để trang trí à?” Hiểu Vân đứng lên, trừng mắt nhìn Bạch Ngọc Đường, vô cùng phần nộ.

Bạch Ngọc Đường bị nàng quát, trong đầu cũng bùng lên cơn giận: “Nha đầu, ngươi thật là!”

Bạch Ngọc Đường trừng Hiểu Vân, ngực phập phồng kịch liệt, Bạch Ngọc Đường hắn chưa từng bị người ta đối xử như vậy! Trong lòng tức giận muốn phát hỏa, nhưng nhìn bộ dáng lệ rơi đầy mặt của nàng lại có chút không đành lòng. Còn nữa, lúc này Triển Chiêu đang bị thương, mà hắn không bị tổn hao gì, đây là sự thật. Hắn lúc này có miệng mà khó trả lời, nhìn Hiểu Vân, thật sự là vừa tức vừa bất đắc dĩ. Thôi thôi, Ngũ gia ta không so đo với tiểu nha đầu lừa đảo ngươi.

Chung quy, Bạch Ngọc Đường cũng chỉ có thể cố gắng ép xuống lửa giận. Cơn giận bốc lên bị đè nén trong đầu. Một hơi nghẹn ở trong ngực, lên không được mà xuống không xong, một bầu lửa giận không có chỗ phát. Cúi đầu hung hăng lườm Triển Chiêu, con mèo thối, đây đều là ngươi làm hại. Sớm biết vậy, để ta làm một, người xấu để ngươi làm!

Vãn Hồng Ngọc thấy Hiểu Vân khóc vô cùng kích động, vội bước tới khuyên giải an ủi: “Hiểu Vân cô...”

“Cút ngay!” Hiểu Vân không thèm quan tâm tới lý lẽ nữa, không biết lấy sức đâu ra, đẩy Văn Hồng Ngọc ra, xoạt một tiếng rút bảo kiếm bên hông Bạch Ngọc Đường, giơ lên nhằm vào Sa Thiên Lý đang thống khổ rên rỉ nằm trên mặt đất bỏ tới.

Mọi người bị hành động của nàng dọa choáng váng, ai nấy trợn hai mắt, vẻ mặt khiếp sợ nhìn nàng.

Nha đầu kia, điên rồi!

Bạch Ngọc Đường thấy tình hình này vội bước lên định ngăn nàng lại, đây là người bọn họ rất vất vả để bắt sống, không thể để cho nàng làm thịt. Có điều một tay còn đang đỡ người, nhất thời không thoát thân được, còn Văn Hồng Ngọc mới rồi bị Hiểu Vân đẩy, còn chưa kịp phản ứng lại, vẫn ngây người đứng đó. May mà Triệu Hồ động tác nhanh, vội tiến tới túm lấy Sa Thiên Lý, vừa đúng lúc thanh kiếm soạt qua cổ Sa Thiên Lý, có điều tay phải của hắn không may mắn, bị chém một kiếm.

Họa Ảnh của Bạch Ngọc Đường vốn là một thanh bảo kiếm, chém sắt như chém bùn, hướng chi đây chỉ là huyết nhục, nếu không phải Hiểu Vân không có sức lực, chỉ sợ tay phải hắn đã cắt thành hai đoạn.

Thôi phù một tiếng, máu từ da thịt bị bảo kiếm chém qua phun ra, bắn lên người Hiểu Vân, giống như hoa mai nở trên quần áo sắc vàng của nàng.

Hiểu Vân khẽ buông tay, Họa Ảnh keng một tiếng thẳng tắp rơi xuống đất, lún xuống tuyết thật sâu.

Máu không ngừng tuôn ra, đỏ tươi, ánh mắt Hiểu Vân cũng đỏ, nàng nhìn thấy nơi nào cũng màu đỏ, nhất là sắc đỏ trên quan phục của Triển Chiêu, đỏ như vậy, đỏ như vậy, đỏ như máu vậy.

“Triển đại ca...”

Oành một tiếng, lời Hiểu Vân còn chưa nói xong, đã thẳng tắp ngã trên đất. Hai mắt nhắm nghiền giống như đang ngủ. Chỉ là mày vẫn nhíu chặt như trước, không hề giãn ra.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, chỉ trong nháy mắt. Nhìn Hiểu Vân ngã trên mặt đất, đám người Trương Long vẻ mặt như không thể tin. Mãi tới khi Triển Chiêu phát ra một tiếng kêu đau đớn, mọi người mới như từ trong mộng tỉnh lại.

Triển Chiêu cố nén đau nhức truyền tới trên người, muốn tới đỡ Hiểu Vân, lại bị Bạch Ngọc Đường giữ chặt: “Người ngại thương thể còn chưa đủ nặng phải không? Con mèo thói nguoi, xằng bậy như vậy, thật sự không muốn sống nữa sao?”

Triển Chiêu suy yếu lắc đầu, “Bạch huynh, Triển mỗ...”

“Triển mỗ Triển mỗ, Triển cái đầu nguoi, lúc này đừng có khách sáo với ta nữa.” Bạch Ngọc Đường trợn mắt lườm Triển Chiêu.

Triển Chiêu bắt đắc dĩ, “Triển mỗ, ta...”

“Hai người các ngươi câm miệng cho ta, còn không biết nặng nhẹ!” Văn Hồng Ngọc ở một bên cuối cùng nhin không được bạo phát, trừng mắt nhìn bọn họ.

“Bạch Ngọc Đường, ngươi đỡ Triển Chiêu đi vào trong, Trương Long, ngươi cầm máu cho Sa Thiên Lý.” Nói xong tung một bao kim sang được với cho hắn. Trương Long nhận xong đổ vào vết thương của Sa Thiên Lý, sau đó xé vạt áo Sa Thiên Lý băng bó lại.

“Ôi... Công Tôn Hiểu Vân, ngại quá, lại điễm huyết ngươi lần nữa, có điều tiểu cô nương này, lên cơn điên thật đáng sợ! Không ngờ thoát nhìn một tiểu cô nương gầy yếu như vậy, nổi giận lại bu hãn như vậy! Không thể khinh thường, không thể khinh thường.” Văn Hồng Ngọc vừa lắc nhai vừa nâng Hiểu Vân dậy: “Triệu Hồ, ngươi đi tìm một chiếc xe ngựa tới đây, hiện tại có hai bệnh nhân đều không thể cưỡi ngựa được.”

Triệu Hồ lên tiếng, vội vàng chạy đi.

Bạch Ngọc Đường đỡ Triển Chiêu vào miếu đồ, đỡ hắn ngồi dưới đất: “Triển Chiêu, ngươi chịu nổi không?”

Triển Chiêu suy yếu lắc đầu, tỏ ý không sao, lại bị Bạch Ngọc Đường lườm: “Chỉ biết cố chịu đựng! Ngươi cứ chịu đựng đi!” Dứt lời xoay người gọi Văn Hồng Ngọc, “Đường gia tâu tử, tở mau đến xem vết thương cho con mèo này đi.”

Văn Hồng Ngọc sau khi an trí cho Hiểu Vân xong, liền đi tới kéo tay Triển Chiêu bắt mạch. Thấy bộ dáng hắn, Văn Hồng Ngọc cũng nhin không được mà nhắc nhở: “Triển đại nhân, tuy rằng trước đó ngươi đã uống giải dược, lại có nội công thâm hậu chống đỡ, nhưng nhiều châm đánh vào cơ thể như vậy, cũng không phải thương tích nhỏ, đừng coi nó không ra gì như vậy. Thân mình ngươi không phải làm bằng sắt, phải kiểm chế một chút!”

Đôi với lời nhắc nhở của Văn Hồng Ngọc, Triển Chiêu chỉ mỉm cười. “Đa tạ Đường phu nhân quan tâm, Triển mỗ hiểu.”

Ngươi cho dù hiểu nhưng lại không biết làm! Người của Khai Phong phủ, thật sự toàn kẻ liều mạng sao? Văn Hồng Ngọc nhìn Triển Chiêu, lắc đầu không nói gì thêm.

Lúc này, Trương Long cũng đưa Sa Thiên Lý vào, thả xuống một góc sáng sửa trong miếu hoang, rồi vội vàng chạy tới hỏi thăm thương thế của Triển Chiêu: “Đường phu nhân, thương thế của Triển đại nhân thế nào?”

“Yên tâm, có ta ở đây, Triển đại nhân nhà các ngươi sẽ không sao.” Nói xong, Văn Hồng Ngọc lấy từ trong túi ra một cái bình sứ, đổ ra vài viên thuốc cho Triển Chiêu uống vào.

“Thuốc này có tác dụng thanh độc, có thể phòng ngừa vết thương nhiễm trùng. Hiện giờ ta sẽ dùng nội lực bức châm trong người ngươi ra, sẽ rất đau, ngươi cố mà chịu đựng.”

Triển Chiêu gật đầu, “Vậy làm phiền Đường phu nhân.”

Văn Hồng Ngọc khoát tay, sau đó khoanh chân ngồi sau lưng, đem hai tay dán trên lưng hắn, chuyên tâm vận công.

Bạch Ngọc Đường đi tới ngồi xuống bên cạnh Hiểu Vân, nhìn một hồi rồi cười khở. Nha đầu kia, vừa tới nơi đã ầm ầm mắng hắn một trận, còn lấy kiếm của hắn chém người, thật sự là đủ phát hỏa. Xem ra phân lượng của Triển Chiêu trong lòng nàng không nhỏ. Cũng khó trách, bọn họ đã quen biết nhiều năm, tất nhiên phải hơn người mới quen biết mấy tháng như hắn. Nhưng mà không biết, nếu người bị thương nằm trên mặt đất là hắn, nàng có khẩn trương như vậy không?

Chương 80

Ngự Miêu Gian Giáo

Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh Hiểu Vân suy nghĩ, trong đầu nổi lên từng trận ghen tuông. Nếu không phải đêm qua hắn không bắt thăm được chiếc dĩa ngấn kia, hôm nay cũng không bị thế này. Hắn tình nguyện người bị thương là mình, sau đó Triển Chiêu bị Hiểu Vân mắng một trận. Triển Chiêu này không biết vận khí của hắn “tốt”, hay là mình bị tính kế. Cần thận suy nghĩ lại tình hình hôm qua, Bạch Ngọc Đường càng nghĩ càng cảm thấy khả nghi, không phải Triển Chiêu thật sự tính kế hắn chứ?

Lúc chiều hôm qua, Trương Long mang tới tin tức tốt, trải qua mấy ngày tìm kiếm điều tra, cuối cùng cũng tìm được tung tích Sa Thiên Lý và Cát Thu Nương. Lúc tin tức này truyền tới, trong phủ nha không ai không náo nức. Triển Chiêu lúc này rút về phần lớn các huynh đệ, chỉ để lại vài người âm thầm giám thị bọn chúng, cũng dặn bọn họ không được hành động thiếu suy nghĩ. Chuyện này không cần Triển Chiêu giải thích, hắn cũng hiểu nguyên nhân trong đó. Đừng nói tới Bạo vũ lê hoa châm, đối với các huynh đệ trong nha môn, bản thân Sa Thiên Lý cùng Cát Thu Nương cũng đủ nguy hiểm rồi.

Đội sắp xếp xong mọi chuyện, Triển Chiêu, Đường gia tẩu tử cùng hắn ba người liền thương nghị đối sách. Khi đó, bọn họ mới ăn khuya xong, Lý đại nương pha một bình trà nóng, ba người vừa uống trà vừa nói chuyện. Trong nhà ăn lửa bếp đang lớn, ấm áp dễ chịu. Ngọn nến thỉnh thoảng phát ra âm thanh lách tay, ánh lửa lay động bóng dáng ba người trên vách tường.

Nói thật ra, hắn không thích ngồi trong nhà ăn. Khai Phong phủ tiết kiệm, không dùng nhiều nến, giống như trong nhà ăn chỉ có một ngọn đèn. Ngay cả

dầu thắp cũng chỉ là hạng thứ phẩm, luôn kêu lách tách, khói đen, hương vị rất nồng, ngồi ở đó lâu, cả người đều mang mùi dầu đèn. Bởi vậy, lúc ấy hẳn không muốn ngồi lâu, chỉ muốn nhanh chóng bàn xong chuyện rồi đi.

Có điều, Triển Chiêu hoàn toàn không để ý tới chuyện đó, bình tĩnh uống trà. Trà này cũng rất bình thường, nếu có lựa chọn khác, hẳn cũng không muốn uống. Triển Chiêu ngược lại uống rất thoải mái, nắm lấy chén trà uống vài ngụm, rồi lại ngắm cái chén hồi lâu. Mặt nhìn mũi, mũi nhìn tim, trầm mặc suy nghĩ.

Hắn nhìn thấy bộ dạng chậm rãi không vội vàng của Triển Chiêu, có chút không kiên nhẫn nữa, vừa định mở miệng, Triển Chiêu lại thả chén trà xuống, hỏi Đường gia tẩu tử: “Đường phu nhân, võ công của Cát Thu Nương hẳn là không hơn được Bạch ngũ gia?” Triển Chiêu hỏi câu này thật đúng là vô nghĩa. Lấy võ nghệ của Ngũ gia, trên đời này có mấy người thắng được hắn. Lần đó nếu không phải vì Bạo vũ lê hoa châm, hắn đã sớm bắt được hai nữ tử đó, cứu được Địch nương nương rồi. Có điều, hắn không biết Triển Chiêu hỏi cái này làm gì, mãi đến khi hắn nhắc tới việc phải có một người đứng ra cản Bạo vũ lê hoa châm, hắn mới hiểu, Triển Chiêu đây là tính xem mình cùng Đường gia tẩu tử có thể địch được Sa Thiên Lý cùng Cát Thu Nương hay không.

“Đúng, võ nghệ của Cát Thu Nương kém hơn ta, Bạch Ngọc Đường đôi phó với nàng, tất nhiên là dư sức.” Văn Hồng Ngọc gật đầu, trả lời.

Triển Chiêu gật đầu, ngón trỏ vô thức gõ hai tiếng trên bàn: “Triển mỡ có một kế, có thể cam đoan bắt được hai người Sa Thiên Lý cùng Cát Thu Nương, có điều, Triển mỡ cần hai vị giúp đỡ!”

Lúc Triển Chiêu nói lời này, hắn nhếch môi nở nụ cười, miệng lập tức đáp ứng, tuy rằng ngoài miệng vẫn không buông tha nói: “Triển Chiêu, ngươi đừng khách sáo nữa, nói thẳng đi.”

“Ngày mai, ba người chúng ta đi tróc nã Sa Thiên Lý cùng Cát Thu Nương, đến lúc đó, lấy Triển mỡ làm mồi, dụ bọn họ khởi động Bạo vũ lê hoa châm, Bạch huynh cùng Đường phu nhân thừa cơ chế phục bọn họ.” Triển Chiêu nhìn hắn cùng Đường gia tẩu tử, chậm rãi nói ra kế hoạch của mình.

Lúc hắn nghe thấy Triển Chiêu nói vậy, thật sự hoảng sợ. Vội buông chén trà, đứng bật dậy: “Triển Chiêu, ngươi điên rồi!” Hắn từng chịu khổ bởi Bạo vũ lê hoa châm, Bạch Ngọc Đường hắn đi lại trên giang hồ nhiều năm, từng chứng kiến đủ mọi loại đối thủ, nhìn thấy vô số loại ám khí, Bạo vũ lê hoa châm là loại ám khí khó lường nhất. Cho dù là kiêu ngạo như hắn, đối với Bạo vũ lê hoa châm cũng không thể không kiêng kỵ ba phần.

Đối với đề nghị của Triển Chiêu, phản ứng của hắn là không thể được, nhưng Đường gia tẩu tử lại yên lặng nhìn Triển Chiêu một hồi lâu rồi mới lắc đầu nói: “Không, đây là biện pháp duy nhất có thể nghĩ ra trước mắt, như vậy chúng ta mới có thể cam đoan bắt được bọn chúng. Hơn nữa, giảm thương vong

tới mức thấp nhất. Nếu cả ba người đều trúng Bạo vũ lê hoa châm, vậy sẽ không xong, cho nên...”

Nghe Đường gia tẩu tử nói như vậy, hấn nhìn Triển Chiêu, lại nhìn Văn Hồng Ngọc, chậm rãi ngồi xuống. Nhìn mãi chén trà trong tay, trầm mặc suy nghĩ một hồi, cũng biết chỉ có cách này. Nhưng mà, hấn không muốn để Triển Chiêu làm bia chắn. Cũng không hiểu sao, chỉ cần là việc Triển Chiêu muốn làm, hấn sẽ muốn tranh, mặc dù chuyện đó vô cùng nguy hiểm, hấn cũng vẫn muốn dành phần, vì thế mở miệng nói, “Vậy cứ theo kế này, nhưng để ta làm môi.”

Lúc ấy Triển Chiêu chỉ nhìn hấn, không biết bao lâu mới mở miệng nói: “Bạch huynh, hai chúng ta không cần tranh nhau. Không bằng bốc thăm quyết định nhé. Bạch huynh cảm thấy thế nào?”

Lúc ấy hấn cũng không nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy biện pháp này rất công bằng, để cho ông trời quyết định ai sẽ làm “bia”, bất kể kết quả thế nào, không ai có thể dị nghị, vì thế liền đồng ý: “Được, ta đồng ý.”

Thấy hấn sẵn khoái đồng ý, Triển Chiêu cầm lấy hai chiếc đĩa trên bàn, lấy một chiếc bẻ một mẫu, sau đó nắm hai chiếc đĩa trong tay nói: “Bắt được đĩa ngắn thì làm môi. Xin Đường phu nhân làm chứng.” Dứt lời liền đem hai chiếc đĩa giao cho Văn Hồng Ngọc.

Văn Hồng Ngọc nhận hai chiếc đĩa, nhìn một chút rồi ngẩng đầu liếc nhìn Triển Chiêu, sau đó mới gạt đầu: “Được, để ta làm chứng, bắt được đĩa ngắn thì làm môi.” Nói xong đem hai chiếc đĩa ra sau lưng, lúc đem trở lại mỗi tay cầm một chiếc. Mà phần lộ ra ngoài hoàn toàn bằng nhau không khác: “Các người chọn đi.”

Hai chiếc đĩa kia, nắm trong tay Đường gia tẩu tử căn bản là giống nhau, không thể nhìn ra cái nào dài cái nào ngắn. Hấn liếc mắt nhìn Triển Chiêu, thấy Triển Chiêu cũng đang nhìn mình. Hấn chần chờ một chút vẫn không động thủ, Triển Chiêu liền muốn rút trước, lúc này hấn mới vội vươn tay lên ngăn Triển Chiêu lại. Sao có thể cho Triển Chiêu chiếm được tiên cơ: “Ta lấy trước!”

Văn Hồng Ngọc nhìn hấn một cái, Triển Chiêu cái gì cũng chưa nói, yên lặng thu tay trở về. Hấn nhìn hai chiếc đĩa kia mà không có chút manh mối nào, liền tùy tiện rút một cái. Lấy vào tay vừa vặn là một chiếc đĩa nguyên vẹn không hề bị tổn hao. Lúc ấy hấn thật thất vọng, chẳng lẽ lão thiên gia thật sự thiên vị Triển Chiêu, ngay cả hấn muốn tự mình đi chịu tội mà cũng không thực hiện được.

“Nếu Bạch Ngũ gia đã rút được đĩa nguyên vẹn, vậy Triển mỗ không cần rút nữa. Triển mỗ sẽ làm môi.” Lúc Triển Chiêu bình tĩnh cười, nói ra những lời này, hấn thật ra có chút ảo não, nhưng vừa rồi đã hẹn bốc thăm quyết định, hấn cũng không thể chơi xấu. Chỉ có thể ném chiếc đĩa kia trở lại ống đĩa, vô cùng “sảng khoái” đồng ý.

Nghĩ lại, Bạch Ngọc Đường càng cảm thấy mình bị Triển Chiêu tính kế. Lầy cá tính của Triển Chiêu, luôn làm gương đi trước, chắc chắn sẽ không để người khác đi làm chuyện nguy hiểm. Hấn (Triển Chiêu) vậy mà đề nghị bốc thăm để quyết định ai làm mỗi, đây là chuyện không bình thường. Lúc ấy sao hấn lại không nghi ngờ chút nào? Có lẽ, hấn (Triển Chiêu) căn bản là cố ý. Hấn (Triển Chiêu) biết tính mình, chuyện gì cũng không muốn rút lại phía sau, cho nên, ngay từ đầu đã lập kế, khiến mình cam tâm tình nguyện từ bỏ chuyện này. Mà với kết quả bất thãm, hấn (Triển Chiêu) căn bản cũng đã sớm định liệu. Giờ nghĩ lại, vẻ mặt của Đường gia tẩu từ lúc nhận đũa rõ ràng là khác thường, hai chiếc đũa kia có trá, mà bọn họ thông đồng với nhau lừa hấn.

Hay cho con mèo thói người! Nghĩ vậy, Bạch Ngọc Đường tức tới nghiêng răng nghiêng lợi, oán hận trừng Triển Chiêu, ước gì xông lên đánh với hấn một trận. Nhưng mà, tình huống lúc này của Triển Chiêu khiến hấn không thể động thủ, sao có thể đánh nhau với người đang bị thương nặng chứ? Chuyện này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi của Ngũ gia hấn còn không mất sạch sao!

Bạch Ngọc Đường bị đè nén trong đầu, trừng mắt nhìn Triển Chiêu, lại không thể hành động, trong bụng dòn nén một cục. Mà nha đầu Hiểu Vân vừa rồi nổi trận lôi đình, thóa mạ hấn một trận, lại lấy kiếm của hấn chém người, vẫn im lặng nằm đó, quả thật so với “nha đầu điên” kia giống như hai người khác biệt. Thật sự rất khó tưởng tượng, nha đầu kia vậy mà bùng nổ thành như vậy. Có điều... Nàng vì sao lại chạy tới đây? Bạch Ngọc Đường đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, quay lại phát hiện Trương Long đang canh giữ Sa Thiên Lý, liền gọi hấn: “Trương Long!”

“Bạch đại nhân, có chuyện gì?” Trương Long nghe Bạch Ngọc Đường kêu gấp vội vàng chạy tới.

Bạch Ngọc Đường nhìn Trương Long, lại nhìn Hiểu Vân. “Đây là chuyện gì?”

Trương Long lập tức đoán được Bạch Ngọc Đường hỏi chuyện gì, vội xua tay giải thích: “Bạch đại nhân, chúng tôi cũng không có cách nào cả!” Hấn đương nhiên biết loại chuyện này không thể để Hiểu Vân tham gia vào, càng không thể để Hiểu Vân đến nơi này. Nếu lỡ có chuyện gì, hấn không thể tự tha thứ. Nhưng mà, nếu không mang theo nàng, cũng không chịu đựng nổi.

Bạch Ngọc Đường nhíu mi, không khỏi tò mò. Hiểu Vân dùng cách gì khiến Trương Long cùng Triệu Hổ hai người mạo hiểm mang nàng tới đây? Không phải bọn họ có nhược điểm gì nằm trong tay nha đầu này chứ.

“Nàng...” Bạch Ngọc Đường chỉ Hiểu Vân, “Lấy cái gì áp chế các người?”

Mặt Trương Long nhất thời hết xanh lại trắng, vừa bắt đắc dĩ vừa xấu hổ: “Chuyện này...”

“Sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn Trương Long, ý bảo hấn tiếp tục nói.

“Bạch đại nhân, chuyện này...” Bảo hấn phải nói thế nào đây? Nói ra chỉ sợ không thỏa đáng, không nói ra, chỉ sợ không qua được ải của Bạch đại nhân. Nói ra không được, không nói cũng không được, làm thế nào bây giờ. Trương Long ấp úng, nửa ngày không nói. Tay trái chà xát tay phải, thái dương đổ đầy mồ hôi.

“Ừm...” Chính vào lúc này, một tiếng rên rỉ truyền vào trong tai hai người, Trương Long như được đại xá: “Bạch đại nhân, ngài trực tiếp hỏi Hiểu Vân cô nương đi!” Dứt lời, chạy trở lại tiếp tục canh Sa Thiên Lý.

Bạch Ngọc Đường thấy bộ dáng khó nói của Trương Long, đành phải thôi, hỏi Hiểu Vân cũng được. Liền cúi đầu nhìn, thấy Hiểu Vân đang từ từ mở mắt, chớp vài cái, vẫn mang vẻ mặt mơ màng.

“Nha đầu, người tỉnh rồi?” Thấy bộ dáng mơ mơ màng màng của nàng, Bạch Ngọc Đường muốn cười.

“... Ngũ Ca?” Vẻ mặt Hiểu Vân nghi hoặc nhìn Bạch Ngọc Đường: “Ta làm sao vậy?” Sao lại cảm thấy dưới cổ đau đau.

Bạch Ngọc Đường thở dài, xem ra nàng đã quên hết mọi chuyện: “Vừa rồi người không khống chế được cảm xúc, lấy kiếm chém người, Đường gia tẩu tử sợ người tổn thương bản thân nên điểm huyết khiến người hôn mê.”

Hiểu Vân xoa xoa chỗ đau, chậm rãi ngồi xuống: “Ta... ta lấy kiếm chém người?” Có chuyện này sao? Hiểu Vân có chút mơ hồ, cúi đầu nhìn lại thấy quần áo mình loang lổ vết máu, liền cả kinh kêu ra tiếng: “A!” Là thật, là thật, nàng nhớ ra rồi! Lúc nàng tới đây, thấy Triển Chiêu sắc mặt trắng bệch, miệng phun máu tươi quỳ trên mặt đất. Nhìn thấy bộ dáng của hấn, cả người nàng như rơi vào mộng, vừa tức và đau. Nếu Triển Chiêu có bề gì... Nghĩ đến đây, trong lòng Hiểu Vân run lên, ngay cả thở cũng trở nên khó khăn. Nỗi sợ hãi lúc đó nàng chưa bao giờ cảm nhận thấy, hiện giờ nghĩ lại vẫn còn sợ. “Triển đại ca đâu?”

Bạch Ngọc Đường thở dài, chỉ chỉ một góc trong gian miếu đồ: “Triển đại ca của người ở đằng kia!”

“Triển đại ca!” Hiểu Vân đứng lên, muốn đi lại đó, lại bị Bạch Ngọc Đường giữ chặt: “Đừng nóng, hấn không sao. Đường gia tẩu tử đang trị thương cho hấn, người đừng qua quấy rầy họ.”

Hiểu Vân dừng bước, quay người nhìn Bạch Ngọc Đường: “Thật sao?”

Nhìn ánh mắt sợ hãi có chút không xác định của Hiểu Vân, trong lòng Bạch Ngọc Đường chợt có chút căng thẳng. Cảm thấy tim hấn như bị cái gì đó đâm vào, vừa chua xót vừa đau, liền hít một hơi thật sâu, đem cảm giác chán ghét kia đè xuống, nặng nề gật đầu: “Thật, ta cam đoan.”

“Như vậy thì tốt rồi.” nghe Bạch Ngọc Đường cam đoan, Hiểu Vân lúc này mới thở phào, nhẹ nhàng gật đầu. Vừa cúi đầu, nhìn thấy những vết máu trên

người, Hiểu Vân đột nhiên rùng mình. Nhớ lại việc mình vừa mới làm, trong đầu không biết là tư vị gì, cay đắng khổ nhạt, ngũ vị tạp trần.

Nàng vậy mà rút kiếm Bạch Ngọc Đường chém người? Đây là chuyện bình thường ngay cả nghĩ nàng cũng không nghĩ tới. Thời điểm kia bộ dáng của nàng có lẽ rất đáng sợ. Lúc ấy cũng không hiểu sao, cảm giác xúc động như núi lửa muốn bùng nổ, không thể ngăn lại, xúc động tới mức muốn ra tay đả thương người. Gặp chuyện có liên quan tới Triển Chiêu, nàng thật sự là hoàn toàn rối loạn, không còn lý trí.

“Ngũ Ca...” Hiểu Vân nhìn Bạch Ngọc Đường, “Ta... Vừa rồi có phải... Có chút...”

Bạch Ngọc Đường thở dài. “Nha đầu, ngươi vừa rồi thật là... rất dọa người.”

“A...” Hiểu Vân suy sụp, hành vi của nàng trong mắt bọn họ chỉ sợ chẳng khác nào một “mụ đàn bà đánh đá”. Ngay cả Bạch Ngọc Đường cũng cảm thấy bị dọa, không biết Triển Chiêu thấy thế nào, hẳn sẽ không bị dọa tới mức nảy sinh khúc mắc với nàng chứ!